

1911-05-09

SENDER

Kristian Zahrtmann

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Piza

Archive:
Mappe 24 nr. 20

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

La marina di Pisa - 9 de May 1911

Kære Skroggaard. Christianus kom med og
sige at han tror, det er Eders Solbrylling i
morgen, og dog ikke sikkert for dag. Jeg skry-
der mig med at komme bagefter med min
Lykoinskning. Ja, giv endnu længe et rikt
liv, men blive Eders beskaet. Du har en of-
te sagt, at du troede, at jeg var stolt, men
jok et Bane - jeg tror endog du sagde Jesus
hjælpe mig om din Tro. Du har maaske nok
enue endvauligt haft Ret - jeg var det ikke,
men ganske uligt mig og det menligt ikke
- men et er vist, at jeg er stolt, men jeg
hoier at det gaar Eders Bane godt, og de
gør Stammen alle. Og nu at høre Poul Chri-
stianus Ros over Romme, det er over for
førigt gode, Maaltidens Skyld. Det er en
Skade at Thomas Johan - eller har du oo-
ret at kalde ham ganske enue derved - ikke
kom hermed ikke for enue Poul Chr. sige at
hanle op med mig i Botanik, men forat
jae Sløret lid at falde og overbevise ham om
at jeg ikke er saa fuldkommen igaa i det Fag,
at jeg som han tror dog ikke har al Videnskab og
Dyd. - Da han nu tror endedes om mig, og dog abro-

lut i Folge sin Hatus ma skelde ud, tager
altid Fejl og begynder ved mine største Dgde
- det er allerlygst Maade at skillemere paa.
For han er kommen saa vist i Nærvær, at han
ved hvad Reklamation er, og er altid færdig i
hvert Billed, som en dame med skønt Haar
og Tænder altid vil lade paa Haar og Tæ-
nders Veje. Al ja, hvor holdt vi meget af den
Maade her. - Men i Kommen end for det
Lup. For mig er det som var det ejes. Men en
Lauke i paa Robinsonia, var det ikke Fugt-
barkedens Gudinde, og en kan i jo nok se-
ne ud, at det dog er løse videne, en løse,
at havde i ikke T.C., der hellere kan kunke
datoen, havde i endnu mindre videt den. De
er Mousenter der står indgaaende i min Sjæl
som var det en efter at i er slægt op. Maake
allermest den Maade, der i Vætro Gode Brand
at blev dit Lofte til. Dit Alvor, den Maade at
brøge Fingrene paa, den Beslutning, dit Ja.
Tiden har vist mig, hvor rigtigt i dengang
opfattede. Og Brand, der tog ind i Lofte som en
Tribut, Kirken havde Haad paa. Saa kom vi
hjem til Brudekoret, en kom dancen og Kælle
i Reputation til mig for sig selv for at bede mig om
skulde, at de var med i høje Hatte, med Læns
var nok Forloven og mente ergo, og Kælle havde

laant sin i Bividskedene om Dagens Stornattek
Naa den lille Givne Naar tog i med mig vinkelende
hænd, i var ene helt optagene af Højtiden. Tilbords
haade i den skønne Svingende, den P. L. og i se best
teening om hoven det var. Jeg troede at det var heede
der var forlovet med disselevant Koncup. Men det
sige Christensen er urigtigt, for hende haade ikke nogen
rigtigt hede og i ord god at min Damer var um at
convenere om end selv lidt tung. Men var ielfald
heilig, kirken Svingende det var end var. Hørdige
ikke svagt gaaet Naar, var forusket og med lid b
var, dog ikke var lid om den Kone. Saa var vi jo
i Naar, men den Svingende vilde ikke tale om Pote
nik. Gaaet ugent. Saa erde i ogsaa haves Skinken
for Prosper Koncup, haves Fætte, men der kom i
rigtigst elend afled, for Koncup sagde lid de den
der: I er gal. - Viden tage Pigejotter for Galat.
Men var kom Afhængig Kon, Vi kom op for Naar
og erde to Pælver. Vi stod op i en Hørdig for Gal
bet om Eder. I var dejlige og Begge, for du saar h
god ud. Det kom i god sig, men Koncup er død
virk var rigtigst med i hende dør. Men I blev sig
tignost næsten foruudklide af hende, om i altid har
kalder Baronesse Stæppe - en siges Født, at det er
urigtigt, kom hos Fisker Skoggaard. Men var i sort
ovet Korbak Atlast med ^{min Fæst} disjunct og meget smuk
ke Kieplinger. Jeg tror Tordeurke, haade Tiesone og
var i overordentlig Foderstue, smuk, var oppe og ned

for os. Det er en kedeligt at jeg ikke mere tør kalde
hende selv hem for mig selv Baronesse Stenpe. Det
har nok været Kæbel, der har prøvet hendes en-
saadan. Men det var gjorde Billedet var alder mig
næsten var at ved siden af hende som altid hende
var Frøken stod den elskelige lille Caroline og fik
dog at se med i Atlastens Isalmebog. Det var et
lille lilas Skjort, med sin hvide Kappe en smule fin
er end sædvanligt. Haas Tørrelegen var ved sig i den
Storke Klæde, det var som en Engel i hvidt Tør
aandede dykke ved de dejlige Vær, selv om Caroline
ikke havde haft den gode at følge ad med hende. Men
derligt nok ved jeg det ikke, om hun havde været gift
jeg havde truffet hende i alvorlige Steder for Chri-
stianskolen, jeg havde set at hun tænkte og var som
hun var imellem. Høggelig, elskelig, offrende sig selv
som Fru. Hun god og idel god. Hun drømte yndige
lille skuffende orkidefarver - ja Blåskide var
den som den lilasagtige blå Klæde - med alle
sket og de Tøndeke Tønde Feid - Kunde du huske
det. Du havde vist usalt det. Du kunde kende det
den himmeliske og jordiske Redfærdighed. For lykke
lig var sikkert Caroline. Jeg ved, at du har set en
enkel Sten for hendes Gode, du kunde kende
af Forplemning. For de er dejlige i hvidt hvidt
næsten som hun var for. Din Byghedsdag.

Kære Minde Tage dette som en venlig Hilsen til
Eders og Eders hele Huse for Eders hvide

Kristian Tøndeke